RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 228.467 van 24 september 2014
in de zaak A. 209.797/XIV-35.182

In zake : XXX
in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind
XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rosalie Daneels
kantoor houdend te 1210 Brussel
Haachtsesteenweg 55
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A
2. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 16 augustus 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 107.119 van 23 juli 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 9944 van 17 september 2013.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 juni 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rosalie Daneels, die verschijnt voor verzoekster, attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Corinne Flamang, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster komt op 7 februari 2012 België binnen en verklaart zich op 10 februari 2012 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 9 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 januari 2013 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster.

3.2. Op 12 februari 2013 vordert verzoekster voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds de hervorming van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2013 en anderzijds de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2013.

Met een arrest van 23 juli 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en verwerpt hij anderzijds het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2013. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Zoals in het auditoraatsverslag wordt vastgesteld, deelt de tweede verwerende partij op het einde van de feitelijke uiteenzetting in haar memorie van antwoord mee dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 1 augustus 2013 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster heeft genomen.

Dat nieuwe bevel wordt echter niet voorgelegd en a fortiori blijkt niet dat het definitief is geworden. Bij gebrek aan bewijs van een later en definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten is het cassatieberoep dus ook ontvankelijk in de mate dat het tegen het gedeelte van het bestreden arrest is gericht waarmee het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2013 wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 2°, en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (Vreemdelingenwet)

5.2. In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat in punt 4.7 van het bestreden arrest terecht op de relevantie van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet wordt gewezen, dat deze bepaling wel degelijk een omkering van de bewijslast tot gevolg heeft en dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft overwogen dat de bewijslast bij de staat berust wanneer het bewijs voorligt dat de vreemdeling reeds ernstige schade heeft ondergaan. In punt 5.1.1 van het bestreden arrest wordt expliciet aangenomen dat verzoekster "een besnijdenis type 2 onderging, dat haar littekens verenigbaar zijn met de door haar ingeroepen mishandelingen" en dat "aldus kan worden aangenomen dat verzoekster brand- en bijtwonden heeft en wonden vertoont die mogelijks werden veroorzaakt door vastgebonden te zijn".

Vermits in het bestreden arrest wordt erkend dat verzoekster in het verleden al daden van vervolging heeft ondergaan, moet de Belgische staat niet

alleen het bewijs leveren dat “er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen” maar ook aantonen dat de door verzoekster ondergane daden van vervolging “niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken”. Verzoekster laat gelden dat in het bestreden arrest de vraag wordt gesteld “of verzoekster werkelijk tegen de besnijdenis is, en zo ja, of verzoekster zich in Guinee werkelijk heeft verzet tegen de besnijdenis van haar dochters” en verder “of de besnijdenis van de onbesneden dochters kan vermeden worden in Guinee en verzoekster zich daadwerkelijk zal verzetten tegen deze traditionele praktijk desgevallend door hulp en bescherming te zoeken”, waarmee de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijslast op verzoekster laat rusten. Volgens verzoekster laat de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen de bewijslast ook op haarzelf rusten door een analyse van haar geloofwaardigheid te maken en daarbij te overwegen dat het niet inroepen van haar vrees voor besnijdenis op de dienst Vreemdelingenzaken “op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering dat ze Guinee heeft verlaten uit vrees voor de besnijdenis van haar twee dochters” ondergraaft en verder te overwegen dat verzoekster met de verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst en naar algemene rapporten dienaangaande in gebreke blijft een werkelijke vrees voor vervolging van haar dochter in concreto aan te tonen. Doordat het tweeledige tegenbewijs van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet niet is geleverd en doordat zij niet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet als vluchteling is erkend, acht verzoekster die bepalingen geschonden.

In ondergeschikte orde en voor zover artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet niet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van toepassing zou zijn, had deze laatste volgens verzoekster moeten vaststellen dat aan de aanvankelijk bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefde die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kon herstellen en had hij die beslissing moeten vernietigen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

5.3. In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat de erkenning als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met het bestreden arrest onder meer om de volgende redenen worden geweigerd:

- het getuigt van een duidelijke desinteresse bij verzoekster dat zij in de stad en de ziekenhuizen van Guinee nooit de affiches tegen vrouwelijke genitale verminking heeft gezien hoewel deze redelijkerwijze aan een ongeletterde bevolking zijn aangepast;
- waar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht stelt dat geen onderscheid naar opleidingsniveau en leefomgeving moet worden gemaakt, blijkt dit enkel op besnijdenissen van categorie 3 betrekking te hebben zodat hieruit geen conclusies voor ieder type van besnijdenis worden getrokken. De types 1 en 2 komen het meest voor, waarbij verzoekster een type 2 heeft ondergaan;
- verzoekster toont niet aan wat haar mogelijkheid kan belemmeren haar dochter te beschermen, temeer omdat ze buitenlandse ervaring en naar eigen zeggen voldoende kennis heeft opgedaan en haar echtgenoot ook tegen besnijdenis was;
- waar verzoekster voorhoudt dat zij bij haar rechtstreekse vlucht van Conakry (Guinee) naar Brussel ongeveer acht maanden zwanger was, gaat zij eraan voorbij dat zij tot 34 weken zwangerschap een recent medisch attest nodig heeft en vanaf 34 weken zelfs medische toestemming van Brussels Airlines, de enige maatschappij die rechtstreeks op Brussel vliegt.

Die vaststellingen vinden volgens verzoekster geen steun in het rechtsplegings- of het administratief dossier en zij licht dit als volgt toe:

- de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich op eigen veronderstellingen om te stellen dat het redelijk is dat de affiches tegen vrouwelijke genitale verminking aan een ongeletterde bevolking zijn

aangepast, zonder dat dit uit het rechtsplegings- of administratief dossier blijkt;

- de in het bestreden arrest aangehaalde paragraaf uit het Nederlands Algemeen Ambtsbericht heeft betrekking op de vier types van vrouwelijke genitale verminking en dus niet enkel op type 3;
- uit de pagina's 15 en 16 van het gehoorverslag van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt niet dat verzoeksters echtgenoot zal helpen haar dochter te beschermen tegen besnijdenis, integendeel;
- uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een rechtstreekse vlucht van Guinee naar Brussel heeft genomen. Zij heeft op 21 februari 2012 op de dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat er een overstap tussen Conakry en Brussel was, maar dat ze niet weet waar dit was.

Verzoekster besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de bovenstaande motieven oordeelt dat verzoeksters algehele geloofwaardigheid wordt geschonden, in het bijzonder met betrekking tot haar voorgehouden reisweg, terwijl deze vaststellingen geen steun vinden in het rechtsplegings- of administratief dossier, zodat zij artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

6.1. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel en zij voegt met betrekking tot het eerste onderdeel toe dat het inmiddels opgeheven artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet op haar zaak van toepassing is en dat het ingevolge de in het medisch attest van 7 februari 2013 vastgestelde genitale verminking, de brand- en bijtwonden en de wonden die mogelijk zijn veroorzaakt door vastgebonden te zijn geweest, vaststaat dat verzoekster reeds werd vervolgd, ernstige schade heeft ondergaan of rechtstreeks met vervolging of ernstige schade bedreigd is geweest. Op grond van artikel 57/7bis moet de Belgische staat het bewijs leveren van "goede redenen (…) om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen" en dat de reeds

ondergane daden van vervolging “niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken”.

Het is niet vereist dat de vervolging of schade die zich bij een terugkeer naar het land van herkomst zal voordoen exact dezelfde is als de voorheen ondergane vervolging of schade. In het andere geval zou de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een voorwaarde aan de wet toevoegen. Verzoekster roept geen vrees voor (her)besnijdenis in, wel een vrees voor besnijdenis van haar dochtertje en andere daden van vervolging, gelinkt aan haar vrouwelijkheid. De door verzoekster ondergane en niet betwiste vrouwelijke genitale verminking kan overigens op zichzelf een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet.

6.2. Met betrekking tot het tweede onderdeel benadrukt verzoekster in de memorie van wederantwoord dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich baseert op eigen veronderstellingen en een niet correcte lezing van het Nederlands Algemeen Ambtsbericht.

Anders dan de eerste verwerende partij voorhoudt, blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 4.13 van het bestreden arrest meent dat verzoekster “los van haar echtgenoot” kan instaan voor de bescherming van haar dochtertje tegen vrouwelijke genitale verminking.

Verder herhaalt verzoekster dat in haar verklaringen zeker geen sprake was van een rechtstreekse vlucht van Conakry naar Brussel.

Beoordeling

7.1.1. Artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen en opgeheven bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van

de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, luidde als volgt:

> "De commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielaanvrager reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt."

Al maakt deze bepaling enkel gewag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volgens het bestreden arrest "kan verzoekster gevolgd worden waar ze stelt dat haar vrees voor haar dochters niet kan worden losgezien van haar eigen besnijdenis en hierbij de relevantie van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet benadrukt". Volgens verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan die vaststelling echter niet de juiste wettelijke gevolgtrekkingen gekoppeld. Anders dan de eerste verwerende partij voorhoudt, kan verzoekster de schending van die bepaling door het bestreden arrest dan ook op ontvankelijke wijze voor de Raad van State opwerpen.

7.1.2. Artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet houdt een omkering van de bewijslast in. Indien een asielzoeker in het verleden is blootgesteld aan of bedreigd met vervolging of ernstige schade, wordt dit als een duidelijke aanwijzing beschouwd dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op het lijden van ernstige schade reëel is. Enkel indien er "goede redenen" zijn om aan te nemen dat die vervolging of schade zich niet opnieuw zal voordoen, kan anders worden geoordeeld. In dat geval dient de asielinstantie de "goede redenen" te bewijzen om aan te tonen dat de vroegere vervolging of geleden schade niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De relevantie van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet geldt volgens het bestreden arrest enkel “inzake de besnijdenis van verzoeksters dochters (…) waar ze stelt dat haar vrees voor haar dochters niet kan worden losgezien van haar eigen besnijdenis”. Er is geen sprake van een vrees voor een eigen (her)besnijdenis van verzoekster.

In haar kritiek gaat verzoekster voorbij aan de overwegingen in punt 4.12 van het bestreden arrest dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde “Subject Related Briefing ‘Guinee’ ‘Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)’, laatst geactualiseerd in september 2012” blijkt dat steeds meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving (zoals Conakry) en in intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en de nodige maatregelen nemen om hun dochter daartegen tot haar meerderjarigheid te beschermen, dat geen sprake is van een fysieke bedreiging, een discriminatie op het gebied van werk of een vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis, dat de Guinese autoriteiten actief strijd leveren tegen besnijdenis, dat talrijke ngo’s actief zijn op het terrein, dat de persoon die een klacht bij de autoriteiten indient zal worden gehoord, temeer daar de in 2000 gestemde wetgeving om besnijdenis te verbieden in 2010 ook werd uitgevoerd en de autoriteiten dus over een juridische basis beschikken om strafrechtelijk op te treden, en dat een lichte daling van het aantal besnijdenissen kan worden vastgesteld. Verzoekster gaat eveneens voorbij aan de vaststellingen in punt 4.13 van het bestreden arrest dat zij ook in Guinee een beroep kan doen op nationale bescherming tegen de aantasting van de fysieke integriteit van haar dochter, dat zij niet aantoont wat haar mogelijk in Guinee kan belemmeren, zoals andere Guinese moeders, haar dochter te beschermen, temeer daar ze buitenlandse ervaring heeft en naar eigen zeggen voldoende kennis heeft opgedaan, dat zij een volwassen vrouw is die kan bogen op een netwerk van familieleden en vriendinnen en die zich professioneel heeft bekwaamd en ervaring heeft opgedaan zodat ze indien nodig financieel zelfstandig kan leven, dat derhalve ook niet wordt aangetoond dat zij zich niet zou kunnen hervestigen, dat zij de mogelijkheid had voor een minder ingrijpende hervestiging in Guinee vermits zij de financiële middelen had of heeft

gevonden en het doorzettingsvermogen bezat om naar België te komen en dat de overige aangevoerde omstandigheden deze vaststelling niet vermogen te wijzigen.

Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet de volgens hem bestaande goede redenen aan om aan te nemen dat, niettegenstaande verzoeksters besnijdenis, de vrees voor besnijdenis van haar dochters ongegrond is. De vraag of in de overige door verzoekster aangehaalde motieven de bewijslast wat betreft de vrees voor besnijdenis van verzoeksters dochters niet op verzoekster zelf wordt gelegd, kan geen afbreuk doen aan de hierboven aangehaalde vaststellingen en is derhalve niet dienstig.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingevolge de devolutieve werking van het bij hem ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen soeverein uitspraak gedaan over de feitelijke gegevens van de zaak en daarbij uitdrukkelijk rekening gehouden met de inhoud van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet. Voor zover de commissaris-generaal zich daarover in de aanvankelijk bestreden beslissing van 9 januari 2013 ten onrechte niet zou hebben uitgesproken, is het bestreden arrest in de plaats van die beslissing gekomen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

7.2.1. In het tweede onderdeel houdt verzoekster voor dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich voor vier punten van de motivering op informatie buiten het rechtsplegingsdossier, waar het administratief dossier deel van uitmaakt, zou hebben gesteund.

Bij de behandeling van beroepen met volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordelingsbevoegdheid beperkt door het rechtsplegingsdossier en hetgeen de partijen tijdens de debatten

aanvoeren. Daarbuiten heeft hij geen eigen onderzoeksbevoegdheid en hij kan zich dus niet steunen op zelf gevonden informatie of persoonlijke kennis, tenzij het algemeen bekende feiten betreft.

7.2.2. Wat verzoeksters onwetendheid over campagnes van de overheid in Guinee tegen vrouwelijke genitale verminking betreft, heeft verzoekster in haar beroepsakte op haar ongeletterdheid gewezen. In het bestreden arrest wordt deze grief verworpen met de vaststellingen dat verzoekster heel haar huwelijksleven in Conakry heeft gewoond zodat ze zeker met die campagnes werd geconfronteerd en zij er daarenboven gemakkelijk informatie over kon inwinnen, dat zij dan ook op eenvoudige wijze kennis kon nemen van de sensibiliserings- en preventiecampagnes, gevoerd door de Guineese overheid, samen met internationale organisaties, nationale organisaties en de ministeries van gezondheid, sociale zaken en onderwijs, doch dat zij onbekend is met deze organisaties. Verder wordt aangehaald dat de huidige presidentsvrouw van Guinee in februari 2011 de stichting "Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée" heeft opgericht met als doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw, dat de religieuze leiders bij de sensibiliseringscampagnes betrokken zijn, dat in mei 2010 bijvoorbeeld een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel het land zijn samengekomen in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen en dat in 2011 in Conakry een workshop op subregionaal niveau heeft plaatsgevonden, ook met religieuze leiders, en waarbij didactische modules voor scholen en seminaries voor de religieuze verantwoordelijken werden gemaakt.

Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat verzoekster, die voorhoudt heel haar huwelijksleven in Conakry te hebben gewoond, ook al was ze ongeschoold en analfabeet, geconfronteerd moet zijn geweest met sensibiliserings- en preventiecampagnes van de overheid, die onder meer werden gevoerd via didactische modules voor scholen, seminaries voor religieuze verantwoordelijken, affiches in de stad en in de ziekenhuizen en

radioboodschappen. Het bestreden arrest is wat die vaststellingen betreft gesteund op de "Subject Related Briefing 'Guinee' 'Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)', laatst geactualiseerd in september 2012" die zich in het administratief dossier bevindt.

De overweging in het bestreden arrest dat "redelijk is te veronderstellen dat deze affiches aangepast zijn aan een ongeletterde bevolking" is een feitelijke beoordeling van de informatie uit het administratief dossier, die slechts ten overvloede wordt gemaakt en die alleszins geen afbreuk doet aan de verwijzing naar de diverse manieren waarop campagne tegen de vrouwelijke genitale verminking werd gevoerd. Zelfs indien die in het bestreden arrest aangehaalde veronderstelling niet op gegevens van het rechtsplegings- of administratief dossier zou berusten, gaat het slechts om een bijkomstig motief waarvan de eventuele onwettigheid niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden. Het tweede onderdeel is in die mate niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

7.2.3. Waar verzoekster aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verkeerde lezing aan het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van september 2011 heeft gegeven, houdt haar kritiek in wezen geen verband met het voeren van een eigen onderzoek of het gebruik van eigen informatie of kennis door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hoe dan ook heeft de in het bestreden arrest aangehaalde paragraaf van dat Ambtsbericht inderdaad enkel betrekking op besnijdenissen van categorie 3 en derhalve niet op alle mogelijke andere vormen, zoals verzoekster voorhoudt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich wat dat betreft dus wel degelijk op een stuk uit het administratief dossier gesteund. Het tweede onderdeel is in die mate ongegrond.

7.2.4. Waar verzoekster aanvoert dat in het bestreden arrest ten onrechte wordt vastgesteld dat haar echtgenoot ook tegen besnijdenis was, is dit in het bestreden arrest als volgt verwoord:

> "Verzoekster toont niet aan wat haar mogelijk in Guinee kan belemmeren, zoals andere Guinese moeders, haar dochter te beschermen te meer nu ze buitenlandse ervaring heeft en naar eigen zeggen voldoende kennis heeft opgedaan en haar echtgenoot ook tegen besnijdenis was."

Na de algemene vaststelling vormt de overweging "temeer nu (…) haar echtgenoot ook tegen besnijdenis was" slechts een vaststelling ten overvloede die de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Een eventuele onwettigheid wat dat betreft kan daarom niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden. Bovendien wordt de door verzoekster aangevochten overweging betreffende haar echtgenoot onmiddellijk gevolgd door de overweging dat verzoekster een volwassen vrouw met een netwerk van familieleden en vriendinnen is die "zich professioneel bekwaamd heeft en ervaring heeft opgedaan zodat ze ook financieel zelfstandig kan leven - in zoverre noodzakelijk". Het tweede onderdeel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

7.2.5. Waar verzoekster aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van eigen kennis of onderzoek aanneemt dat zij een rechtstreekse vlucht van Conakry naar Brussel heeft genomen, blijkt uit het gehoorverslag van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster heeft verklaard dat zij door de genaamde C. van Guinee naar hier is gebracht, dat ze per vliegtuig is gekomen, dat ze van de luchthaven "Bessia Conakry" is vertrokken, dat er een tussenlanding was maar dat ze niet weet waar want C. heeft niets verteld en zij heeft niets gevraagd en dat zij het vliegtuig niet heeft verlaten. De vaststelling in het bestreden arrest dat verzoekster "een rechtstreekse vlucht (met tussenlanding doch zonder overstap) van Conakry, Guinee naar Brussel, België nam" is volledig in overeenstemming met verzoeksters verklaringen en derhalve gesteund op het administratief dossier. Het tweede onderdeel van het eerste middel is in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 52/3, § 1, en 39/80 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (EVRM) en van artikel 149 van de Grondwet.

Zij voert aan dat de verwijderingsmaatregel samenhangt met de weigeringsbeslissing van de eerste verwerende partij vermits het opschrift ervan "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" luidt en vermits als enig motief naar de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal wordt verwezen. Verzoekster acht die twee beslissingen dermate samenhangend dat zij met het oog op een goede rechtsbedeling samen moeten worden aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissingen zijn verknocht en het "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" is een vervolgbeslissing van de weigeringsbeslissing van de eerste verwerende partij.

Verzoekster is van oordeel dat er bij het indienen van twee afzonderlijke verzoekschriften geen verplichting doch enkel een mogelijkheid voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou bestaan om het beroep tegen de verwijderingsmaatregel aan te houden tot uitspraak is gedaan over het beroep tegen de weigeringsbeslissing betreffende de asielaanvraag. Dit blijkt volgens verzoekster des te meer hieruit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de wettigheidscontrole op het bevel om het grondgebied te verlaten een analyse van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te maken zoals verzoekster dit in het tweede middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd. Verzoekster acht artikel 3 van het EVRM van openbare orde en zij kan op grond daarvan een schending van die bepaling voor het eerst voor de Raad van State inroepen. Het bestreden arrest bevat echter geen enkele motivering over die grief. Bij een correcte toepassing van de artikelen 57/7bis en 39/2, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster als vluchteling moeten erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus moeten toekennen waardoor de schending van

artikel 3 van het EVRM in het kader van de verwijderingsmaatregel was komen vast te staan.

9. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel en zij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van artikel 3 van het EVRM slechts analyseert indien, zoals te dezen, een verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Hij analyseert dergelijke schending niet wanneer het verzoekschrift enkel tegen de weigering van de asielaanvraag zou zijn gericht, hetgeen de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord bevestigt.

Beoordeling

10. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, hoewel een direct verband bestaat tussen de beide aanvankelijk bestreden beslissingen, "dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep".

Enkel samenhangende vorderingen kunnen met hetzelfde verzoekschrift worden ingesteld. De vaststelling of er al dan niet samenhang is, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de rechter ten gronde en de Raad van State vermag zich daar als administratieve cassatierechter niet over uit te spreken.

Vermits vorderingen in het kader van verschillende bevoegdheden en waarop verschillende procedureregels van toepassing zijn niet samen kunnen worden ingesteld, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins op onwettige wijze overwogen dat "door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en

termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijke termijnen schaadt".

Waar verzoekster blijkbaar vreest dat een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring zou worden verworpen alvorens uitspraak over het beroep tegen de weigering van de asielaanvraag is gedaan, ziet zij over het hoofd dat, wanneer de onwettigheid van de verwijderingsmaatregel wordt aangevoerd omdat deze op een onwettige weigering van de asielaanvraag zou zijn gesteund, de rechter in vreemdelingenzaken noodzakelijkerwijs de uitspraak in de asielzaak zal moeten afwachten alvorens over de wettigheid van de verwijderingsmaatregel te kunnen oordelen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig september tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**